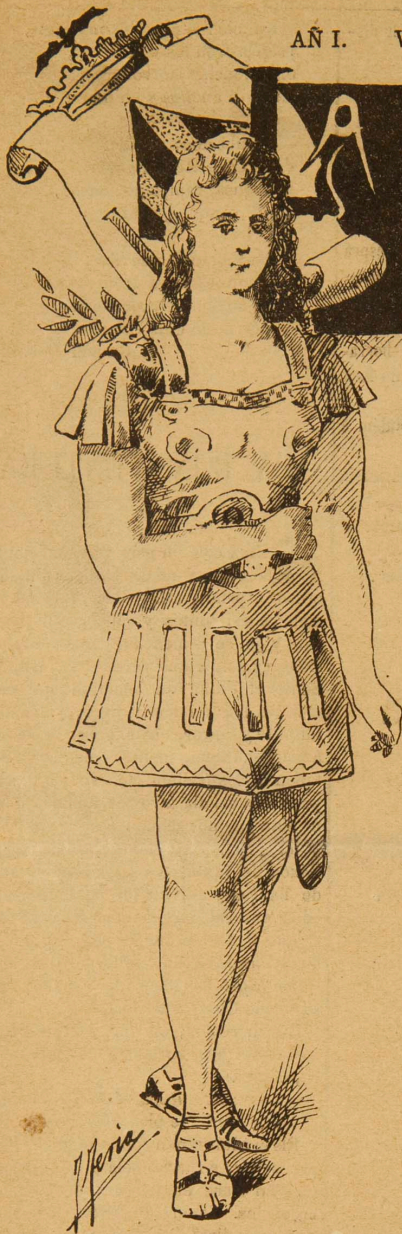

HSA-16-01-01(OP)

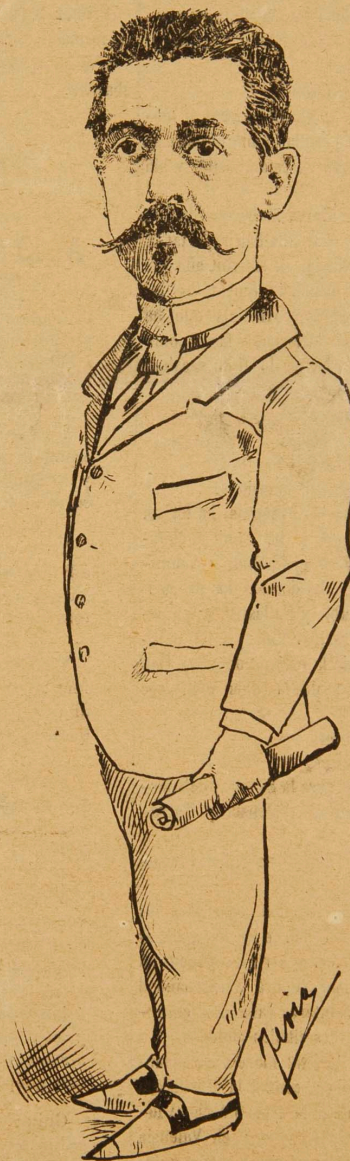
AÑ I. VALENSIA 16 DE FEBRER DE 1890 NÚM. 8

La Begolla

DIRECTOR: F. BARBER Y BAS

PERIODISTES VALENSIANS

NÚMERO
10
SÉNTIMS

RAMIRO RIPOLLÉS

PARLAORIES

No ha resultat sèrta la notisia que vach donar respecte á haber renunsiat la Comisió provincial á les dietes mentres dure la crisis que agobia als establiments benéfics, y rectifique.

Lo que no hiá que rectificar es lo de les apretures que pasen dits establiments.

Pero comprenint els dignes y selosos individuos que componen la Comisió provincial que no ha aplegat encara l' hora de fer tan gran sacrifici, ha pensat continuar cobrant les vint pesetetes per sessió, prenent en cambi, com á medida que conchura per el moment la crisis, el acort de suprimir la mesquina subvensió que venia donant á les Escoles d' Artesans.

¡Bien por la Comision!

La opinió pública s' ha sobreexitat al fer-se càrrec del acort; pero la opinió pública es un sero á la esquerra en esta cuestió, y hiá que despresiarla.

Posible será que hiaxa molts que diguen que les Escoles d' Artesans han reportat á la siutat y á la provincia, en los vint anys que contenen de vida, més benefisis que totes les Diputacions y Comisions provincials que ha tengut Valencia hasta la fecha, y fassen comparacions per este orde, en lo fi de recalcar la pifia de la Comisió.

Pero no traurán res.

Parlaories, tot parlaories.

La semana ha segut d' emoció.

S' han celebrat varios banquetes, ha fet un temps prou primaveral, s' ha reunit la chuntacheneral de la Fira de Choliol, l' Achuntament ha pres en consideració dos proposicions dels señors Rubio y Ballester, s' ha posat bó el Gobernaor señor Fiol, y s' ha enrecordat el fundidor de la estatua del Rey Don Chaume, oferint acabarla dins molt poc temps.

Pera bé que siga tot.

Vacha un bombet pera la Societat dels ferro-carrils de Almansa á Valencia y Tarragona.

Els periódics han donat la sigüent consolaoria notisia:

«Tan pronto como queden colocados los sillares de piedra en el borde de los andenes de la estacion del ferro-carril de Almansa á Valencia y Tarragona, vendrá á esta ciudad una brigada de carpinteros catalanes encargados de entarugar los citados andenes.»

La desisió de la Societat mereix els aplausos de tots per haber confiat la difisilísima operació d' entarugar la estasió á chent forastera, no enrecordantse qu' en Valencia tenim fusters intelichentísimos que donen quins y ralla al més pintat.

Pero d' algun modo ha d' agrahir la So-

sietat el favor qu' el públic valensiá li dispensa.

¡Que conste en acta!

Fem pas á Carnistoltes.

El programa es el sigüent:

Cuatre estudiantines en fins benéfics y tot per el matí, sent l' encant de les polles valensianes, á les qu' els chics els huiden la bolchaca á forsa de piropos; per la vesprá micha dotsena de moñicots en les cares mascaraes, y per la nit un fum d' homens y dones d' humor recorrent els carrers, fent com qui es divertix; unes cuantes borracheres, una porsió de garrotaes, algun ferit y pare vosté de contar.

La festa decau y es presis que achudém á matarla.

Primer el pecat y en seguida la penitencia en forma de Cuaresma.

¿No están vostés sentint quina oloreta d' abaecho?

MICALET DE LA SEU.

A 19 DE FEBRER

Cuant va allargant més el dia y el forment ya reverdecha, y la barraca es blanquecha y se pinta l' alqueria;

Y va la chent per mich l' horta crehuant camins y sendetes, y les families inquietes corren qu' el vent s' els emporta;

Y repica el tabalet á l' atra banda del riu, qu' avisa al fadri que viu fora el terme del poblet;

Y en el moli y la barraca fent la clásica paella, alguna que atra parella que sols parlen de casaca;

Y chicots á qui millor més ben vestit y templat, van, cuant el alba ha tocat, á la misa del retor;

Y enramá de murta y lliris veus per plases y carrers, chent del poble y forasters portant á la iglesia siris;

Les campanes van al vol, y les chiques bullangueres á ramats formant fileres, més guapes qu' el mateix sol;

Guitarres molt afinats, guitarres, cançons, albaes, molineres apañaes en rics mocadors brodats;

En mich la plasa els masclets, prop la creu les torrateres, els relonches, torroneres, chocs d' anelles y chiuletes;

Y cubertors al balcó de la Casa-Achuntament, músiques, campanes, chent, soroll, traques, confusió,

No tingau que cavilar, que son festes ya d' historia; ¿qué no teniu en memoria el porrat de Campanar?

CHUSEP BODRÍA.

LA BONAVENTURA

AIXINA com en este terrenal clot hián homens, y qui diu homens diu dones, grosos y primos, alts y flacs, fartons y poc menchaors, tontos y pillos, qui paga el pato y qui se 'l mencha, embusteros y verídicos (y así, entre paréntesis, recorde á Sento el Piulo, un benditon qu' en cá mentira fea un sopar agre, y les dia en tanta fè y fervor, qu' el pobre se les creia á peus chuntets, mentres els que l' escoltaben no les podien dicherir de groses); pues com els dia á vostés, además d' estos n' hian que no crehuen en rès y atres que s' ho crehuen tot, cuentos de bruixes, relaixos de fantasmes y apareguts, sosuits de lladres y adivinales de chitanes. ¡La bonaventura! Pareix mentira, pero lo sert es que l' art de fer les cartes y de dir la bonaventura té més admiraors que la gran torre *Infiel* de Paris de Fransa, com la anomena Quico Ferricha.

Els incredúls, els que fan despresi d' estes patrañes, burlantse de la bonaventura, dihen:

La buenaventura, si Dios te la dá, si la mosca te pica, ráscatela.

Els crédúls tenen com á dogma estes paparruches, y rascantsela ó no, disputarán en Sen Pere en defensa de les sehues creensies. Yo era d' estos, ¿per qué no tinc que diro? Desde que de moñicot la criá me fea pór dientme que callara, cuant la fea parlar, pues si no abaixaria per lo fúmeral la Paparrasolla, y la melhua agüella, en gloria estiga, me contaba que una chitana li pronosticá á Pio V que seria Papa cuant encara estaba guardant pores, en perdó de vostés, me s' arraigaren estes superstisitions en la mollera, de igual modo que s' agarra la enrua en la casa de la dona saparrastrosa.

La sigüent aventura qu' els vach á contar á vostés me feu cambiar radicalment de idees, com sertes credensials fan cambiar de casaca á alguns politics.

Estudiaba yo pera capellá, pues m' agüela s' habia empenat en que fora arsobispo, y totes ó moltes vespraes anaba á estudiar la llió á casa d' un condísipul meu que vivia en lo carrer de Cuart de

fora, dalt d'una casa baixa que habitaba un chitano tractant en caballeries. Estudiabem lletí, pero la llengua del Lasio no mos entraba; se podia assegurar que d'ella casi no sabiem més qu'el *cum canalis churrun, escolasticus non concurrum*, macarronia tan present en temps de plucha pera els estudiants, com pera els botiguers aquell adahe que diu: *Carrer bañat, ca-laix eixut*.

Una espra qu'estabem en la galeria de casa el meu condísipul pegantli trompaes per activa y per pasiva al *musa musa*, vach vore entrar molt sofocà en lo corral del tractant en caballeries a una chitaneta molt bonica, de ulls com mores, cabell com l'ebano y el cútis de color de sola; una bellea de dol, com si diguerem. La chitaneta, encarrantse en la muller del chitano, relatà una historia molt trista; la sehua vida intima. El marit que l'abandonaba per una tal Aurora, sent ferit als pocs dies per l'amant d'esta. Dos criatures que se li moriren per falta de recursos, y per últim tindre que anar carregà en lo més chiquet, únic que li quedaba, de poble en poble, guañantse la vida dient la bonaventura. Pero tot asó ho digué entre mil sospirs, llàgrimes, chemecs y churaments. A mí que me distrea el vol d'una mosca, ya poden compendre vostés com la escoltaria en la gramática tancà, empapantme d'aquella relasió, de la que hui apenes m'enrecorde.

Pasarien pocs dies, cuant vach vore vindre a la chitaneta cap a un grupo d'estudiants qu'estaban argüint a la porta del Seminari.

—«¿Tedigo la buenaventura, *rezalao?*», li digué a un estudiant de primer de Teología. Este fuchqué el bulto; pero com no falta may qui siga fluix de morro, un espardeñota, fill de Benixalop, li allargà la mà a la chitana, la que li pronosticà qu'el farien sant. ¡No fon mal sant! Avants de cantar misa s'en anà en Cucala y li pegaren un tir per lladre.

La chitana volgué dirmela a mí també, pero li diguí que no me la endevinaria; mes en cambi, yo, si me deixaba vore la mà, tal volta li adivinara algo de les amargures que pasaben en son pit. Me mirà de fit a fit la chitana y se quedà pensativa; yo aprofití un descuit d'ella, y mirant-li el planell de la mà avans que la retirara, li diguí:

(Seguirá.)

CHUSEP MARIA PUIG TORRALVA.

MONÓLEC D' UN SESANT

¡Beneit Sent Roc gloriós,
que desde ún rincó del sél
mires com me fas la... fel
lo mateix tú qu'el teu gos!

Escolta la mehua historia
y traume ya per favor
d'este estat de fam y horror,
sí en algo estimes la gloria.

Yo era empleat del govern,
y sent fiel, probó y constant,

me declararen sesant...
¡no recorde en quin ivern!

en que un jefe, per ficar
al cuñat d'una... tia,
m'allargà la sesantia,
¡lo cual qu'em va reventar!

Y al dirli ¡adios!, fent carases
y plorant, a la poltrona,
troní en la mehua patrona
del carrer de *Carabases*.

La cosa es posà molt mal,
y no sabent ahón tirar,
tan sols pensaba... en menchar,
qu'era lo més prínicipal.

Per lo tant, buscant papers
llaucher com un violí,
un entresuelo lloguí
del carrer de *Carnisers*.

¡Yo no crec que puga haber
atre estómago millor!...

¡M'alimentí allí al olor
del lleterero del carrer!

Despues, per unes vehines
me tiraren, y sumís
m'en aní, y encontri un pis
en lo carrer de les *Cuines*,

ahon vach viure prou contrit
una semana cabal,
trasladantme a un prínicipal
del carreró del *Cabrit*.

Allí estigui nou semanas,
pero per sertes... *querelles*
me mudí al de les *Botelles*;
d'allí a poc al de *Avellanes*,
y com soc home de ploma,
vach córrer en este estiu
el carrer del *Gall*, *Perdiu*,
Pollo, *Conills* y *Paloma*.

Y en fi, com a mí m'agrà
en postres lo baratet,
habite ara en un porchet
del carrer de la *Ensalá*.

Aixina es qu'en este afán
de mudar d'habitació,
pareixerá el meu padró
la llista d'un *res-trauran*.

¡Tú y el gos, Sent Roc gloriós,
tragaume de tant d'embrollo!
¡Enviem sixquera un rollo,
fent qu'el mos asolte el gos!

¡O al menos interseui
en el que tot ho pot fer
p'habitar sempre un carrer
ven greixós y nutritiu!

Pues si no li posen valla
a tant de patir *gallofa*,
m'en vach al de la *Garrofa*
ó a la plasa de la *Palla*.

VISENT CASAMAYOR.

BUSCANT CASA

FARIA el favor de dirme cuant se paga
del terser pis?

—Mire, es car y es barato.

—No comprende.

—Dona, si vol gastar sine duros es car,

perque s'en paguen set y mich; pero si
vol gastarne nou, ya veu si es ganga.

—¡Quina grasia! Dígam, ¿té bona llum?

—Si pot tocar el sol en les mans.

—¿Es fresca en estiu l'habitació?

—Yo li diré...

—Es que la calor a mí m'asesina. Desde que vach tindre al meu Visantico, em quedí tan roín d'un susto qu'en va donar la mehua niñera, vulle dir, la de Visantico...

—Per supost.

—Figures vosté que li acababa de donar el meu fill; son pare, sense voreu yo, li'l prengué y se'l emportá. La nodrisa agarra'l gat y el tirá contra una caíra. Yo ¡clar! creguí qu'era el meu fill y caigui en terra sense coneiximent.

—Es clar.

—Desde entonses qu'estic del mateix modo.

—¿Sinse coneiximent?

—Vulle dir, mala, molt mala... Dígam, ¿hiá animalets?

—No sé lo que vol dir.

—Que si hian chinchies.

—¡Cá, no señora! Se ¡ls menchen tots els escarabats.

—¡Escarabats! Tanta pór que me fan.

—Per aixó no s'asuste; se netejará l'habitació y se pintarà.

—Si es aixina, bé. Diga, ¿el vehinat es... pasífic?

—Una balsa d'oli.

—A mí el roído me posa nerviosa.

—Yo de vosté m'en aniria a viure al camp.

—¿Y la educació dels meus fills? A propòsit; ¿hiá alguna escola per así prop?

—No ho sé. (¡Qué fastidiosa es esta agüela!)

—¡Ah! Si el meu marit fora conforme y es cuidara de lo qu'importa a un pare, no seria nesahari qu'em cuidara yo d'aixó. Perque ha de saber vosté...

—Desocupe pronte; tinc un poc de premsa y...

—Si, acabe en seguideta. El meu marit es un gos que no vol treballar; el atre dia...

—Diga, ¿se queda l'habitació? Les condicions son set duros y mich al mes, pagats per adelantat y tres mesos de fiança.

—¡Set duros y mich! Yo no vulle gastarme més de setanta quínssets.

—Per ahí debia vosté haber escomensat.

—Crec que no ha perdut vosté res.

—El temps; ¿li pareix poc? ¡Tants arrumacos y...!

—No tinc ganes de parlar.

—Ya 's coneix.

—Cases no han de faltarme, ¿está?

—Clar. Búsqueles sobre tot que tinguen cuadra.

—Escolte. No seria difísil.

—¡Ya ho crec!

EDMUNDO DE C. BONET.

DESPUES DEL BALL

¿Ahón anirá este bon señor á les cuatro del matí en una turca y dos valencianes? ¿Ahón...

PROYECTE D' ESTUDIANTINA

Varies señorotes de la bona societat pessen formar una estudiantina l' añ que vé, vestint totes segons el modelo qu' está á la vista.
No es mal el proyecto.
Y si valen lo farán.
¡Vaya si lo farán!

Allá abon hiá fets y larana may falta una valenciana.

¡Cuidao, que son guapos alguns estudiantos dels qu' estos dies corren per eixos carrers de Deu!... ¿eh?

¡¡Caballers!!... ¡¡Caballers!!...

Siñors del Achuntament:
ya se va escamant la chent
y asó de la ralla pasa;
els ho diem francament,
lo que vostés fan es masa.
Qui vulga ser consechal
deu ser persona formal
y no estar fent sempre el bú
perque si tal... ó si cual...
¡home... aixó no ho fá ningú!
Lo que més dehuen mirar
y en lo que s' han d' ocupar,
deixant apart les rensilles,
es en ben atministrar;
(¡qué roins son estes quintilles!)
Perque ya pasa d' un més
qu' han pres posesió vostés
y encá no han fet res de bó.
¿Es que no pensen fer res?
Si es aixina diguenhó,
y en eixe cas ya vorém
per ahón se les enfilém.
O armarém un *Dos de Mayo*
si convé, ó sino farém
de la nostra capa un *sayo*.
Cada sesió es un quedar
y aixina no 's pot seguir;
¿qu' és lo qu' entre vostés pasa?
Pa no poderse aclarir
qu' estiga cada ú en sa casa.
Han pasat coses molt rars;
ni 's poden vore les cares,
ni ha hagut pau en cap sesió,
ni s' han repartit les vares
ni Cristo que lo fundó.
Ha aplegat á un punt la cosa
que una solusió s' imposa,
pero pronta y desisiva,
sino arribará la grosa;
¡y si es que la grosa arriba!...

Si de bona ó mala gana
mos están fent la tirana
y no calmen el seu brío,
se va á armar una jarana
de padre y muy señor mio.
Conque siñors consechals:
tenint remey tots els mals,
pa este, si volen, ni haurá;
siguen persones formals
¡que Deu els ho pagarà!

V. LLEÓ.

ESPECTÁCULS

Si nosatros sabém més!...
¿No s' enrecòrden vostés qu' en ú
dels números pasats publicabem un arti-
cullet titulat «El *Orfeo* de Glück?»

Pues ya vehuen vostés si eren segures
les nostres presunsions.

El *Orfeo* ha segut ohuit en rellichós si-
lensi per el ilustrat públic valensiá, y á
pesar de continuar de moda en varies ca-
pitals, ha comprés que no estém en el cas
de deixar pedre el temps en eixa produc-
sió, digna mostra del adelanto musical del

sigle pasat, y qu' es preferible que la em-
presa s' ocupe en donar á coneixer les
obres que s' escrihuen en el present sigle,
que per algo se califica de *les llums*.

Orfeo es una gran obra pa tots aquells
que ho 'entenén; pera els demés no pasa
de ser un soterrar á *fosques*, deixant á part
les belles cualitats artistiques de la siñora
Scalchi, que fon la heroína de l' obra, y
del siñor Goula, qu' es lo qu' es diu tot un
eminent director d' orquesta.

La echeucsió no deixá res que desichar.

Unicament creém que s' haguera pogut
presentar algo millor y que les *coreográ-
ficas* s' hagueren mirat un poquet més
en els bailables que constituixen una part
prinsipalísima de l' obra.

Asó en cuant al *Orfeo*.

¿Qué dirém de la *Gioconda* y *Mefistófele*
que no siga pegar un *bombo* molt mereix-
cut á tots els qu' en estes obres han pres
part?

Perque la veritat es que tots s' ho me-
reixen.

Medea Borelli, fent una creasió de la
part de *Gioconda*, superior.

La distinguida disipula del siñor Goula,
siñoreta Carrera, feta una artista de veri-
tat en el *Mefistófele*.

Ningú creurá que fá una temporaeta va
debutar.

La siñoreta Del-Bruno rallá á gran al-
tura en les dos obres.

De-Marchi, tant en *Gioconda* com en
Mefistófele, entusiasmant al públic y fent-
se aplaudir en tots els números que canta.

¡Y qu' els canta d' un modol!...

Hiá que ohuirlo, caballers.

Y despues d' ohuirlo no hiá més remey
que aplaudirlo.

Labán, Vizconti, tots, vamos, son acree-
dors á les mostres de simpatía que del
públic resibixen diariament, y ademés, el
siñor Vizconti es mereixedor també d'
unes cuantes tases d' aigua d' arrós y una
bona suá, á vore si aixina se posa bó y
tenim el gust de ohuir de veres la sehua
hermosa veu.

Del mestre Goula diria moltes coses,
perque se les mereix, pero ya vehuen
vostés que asó se va fent masa llare y no
queda espay més que pera dir qu' es el
millor director d' orquesta del mon sanser.
He dit.

LL. BALBASTRE.

Ultima hora.—La representasió de *Semirámide*
ha segut un gran triunfo pera
tota la compañía y orquesta y hasta pera
la empresa, que va vore plé el teatro.

Semirámide donará bones entraes.

M' alegre.

¡Ah! Me s' había olvidat dir qu' en el
carrer de Pascual y Genis s' ha fundat
una societat titulá *La Peña*, qu' es veu
molt concurrída les nits de ball, y que do-
nará els idem tots els dies de Carnistoltes.
El salonet es molt elegant y está iluminat
en llum eléctrica.

A les siñores, al entrar, els donen ra-
mellets y al que porta aguiletes... un mag-
nífic sopar.

VALGA.

CUENTO

Contant mil penes Chuano
dia:—En este mon, só Blay,
no 's posible que ningú
pase lo que yo he pasat.

—¿Més que yo?—respongué l' atre.

—¡Home, qui es pot comparar!

¡Si yo he pasat més desdiches
que Carracua en l' alfars,
y cincuenta voltes més
que Barseló per la mar!

—En tot y en aixó...

—¡Home, calle!

Si yo he pasat set y fam,
y enfermetats y miserias.

—Pues yo més.

—Amic, sapiám

d' una volta, ¿qué dimonis

es lo que vosté ha pasat?

—¿Qui, yo? ¡Una dobleta falsa!

—¡Caballers, si qu' es pasar!

EDUARDO ESCALANTE.

DESENCANT

M' enamori dels ulls de Visanteta,
blaus y com l' aigua clars;
del seu cabell dorat y plé de risos,
que pareix un encant.

M' enamori de sa boqueta d' ànchel,
dels labios ensucrats,
de son peu chicotet; ¡vamos, estaba
per ella mich guillat!
Li parlí plé de ductes y vergoñes
el dilluns de vesprá,
y al contestar que zí, tan farfallosa,
la envii á pasechar!

F. BARBER Y BAS.

Cuatro parauletes DEL SIÑOR MARTINEZ YMBERT

En referencia á una *carchotá* del pasat
número, se mos replica la publicació de
les siguientes linies:

«Valencia 11 Febrer de 1890.

Siñor Director de LA DEGOLLA.

Molt siñor meu: Permitixcam quatre
parauletes al *grasiós* solt que s' ha dignat
dedicarme en el número de LA DEGOLLA
corresponent al dumenche 9 del actual.

En primer lloc, y partint del prinsipi de
que la industria á que me dedique nesesi-
ta de molta publicitat, li done les gracias
per el seu bon recort, pues baix eixe con-
septe, tant d' agraïment li dec al director
de *La Ilustracion Artístico-Teatral* per
els seus elochis, com á vosté per les seues
critiques. Ambos á dos me favorixen més
de lo que me mereix.

Tinga, no obstant, present qu' el dia
que puga deixarme de treballar y per lo
tant de *fabricar aiguardent*, aquell dia

acabarà el meu afán de popularisarme, perquè els homens que, com nosatros per exemple, no ham inventat la pólvora, no podem aspirar à la immortalitat. Asó es evident.

Ara, lo que sí tinc que dirli es que les *dosentes línies de piropos* que aquell diari il·lustrat me dedicaba, no eren més que un extracte de les *setentes* que me dedicà en atra publicació un amic y compaí de vosté, colaborador del seu semanari, que serà, sense ducte, per lo vist, *el autor que haurà de ruboriscarse*, y per lo tant, pot vosté, señor Director, variar alló de... «per supost, sense firmar», y posar sobre els piropos el nom d' aquell popular escritor. Ell li explicarà, si vosté vol, la oposició que feu à sos desichos y el empeño seu de publicar els datos biográfics que tanta *grasia* li han fet à vosté y que, segons éll, no eren més que la recopilació de lo que la prensa habia dit durant els anys à que se referixen.

Después de tot, yo comprenc perfectament tot asó; ¡y cómo no, si en este país pareix un crimen ser industrial y guañarse el pà treballant!

Yo recorde qu' en certa ocasió volgueren molestar à un honrat comerciant, y li posaren qu' era chorisero!

En un altre criticaben de mala manera que fora president de la Sección Española de la Exposición de Paris un respetable senador, perquè era *¡fabricant de chocolates!*... Y en un altre s' armà un sisco perquè el Ateneo de Madrid honrà la memoria d' un marquès, al que li debia grans favors, *¡pero que no habia escrit obres y además era comerciant!*

Así lo milloret es deixar en pau als que venen prestantse à tot manco à treballar, y ridiculisar bona cosa als qu' en la sehua constancia se procuren honradament un pervindre y mantenen à son alrededor un bon número de familias.

Per lo demés, vosté y yo tan amics com avans: quant vullga pásesen per casa y se farém quatre copetes d' eixe anís que yo fabrique y se convenserá que no es de *figues*.

No el canse més: els desiche, de tot cor, que venguen vostés tants números de LA DEGOLLA com yo botelletes de *Figaro*, y erégam que no anirán mal.

Sàpia qu' el vol amuntó son afectisim segur servidor,

J. MARTINEZ YMBERT,
el fabricant d' aiguardent.

Alguns comentarís podriem fer nosatros à les quatre parauletes del señor Ymbert. Pero com se vullga que dit señor se dona per satisfet en tan poca cosa y encara mos convida à ferse unes copes, oferiment del que prenim nota, queda el punt suficientment discutit, y nosatros tan amics com avans, segons diu l' autor del anís *Figaro*.

¡Mos pareix que à rumbosos no mos guanya el señor Martinez Ymbert!

EPÍGRAMES

Reñia Sento en Ramona,
perturbant les sehués glories,
y dia:—Eres tan tragona,
que no pareixes persona.—
¡Y éll menchaba safanories!

ANTONI ROIG CIVERA.

—¡Si será algun *mala-siete*
Pascualo, qu' un sant pareix,
cuant dihen qu' es el que talla
l' abaecho en Carcaixent?
—¡Que si-talla l' abaecho?
Ya se vé qu' el talla; ¡y bé!
Com à que achuda à son pare,
y son pare es tolliner.

CONSTANTÍ LLOMBART.

Un dumenche de mati
Batiste li manà fer
à Huiset, el albardar,
una albarda pa 'l rosi.
Es Batiste algo apretat
y al preu contestà:—Huiset,
sabent qu' es pa mi, un poquet
en lo preu t' has esmarrat.—
Y Huiso, fent ulls de rata
y sonrient, li digué:
—Batiste, sent pa vosté
li la faré més barata.

CHUSEP BARREDA.

Cuant se porga, operació
que fa amenut Pere Albors,
diu als seus acreedors
qu' està de *liquidació*.

M. LLEONART.

Sento, à una societat cursi
aná à cobrar un contet,
que después de sent viaches
no cobrava ni per Deu,
y li digué al secretari:
—Home, yo ya estic calent:
¡pa cobrar à qui me tire?—
Y l' atre, mirantlo bé,
recapasa y contesta:
—Vacha y vecha al president.

R. A. CABRELLES.

Al pasar un cheperut
per un carrer ó plasetà,
uns chiquets, en la pilota,
d' un *all* li afonen la chepa.
Y com el pobre es queixara,
donantli solta à la llengua,
ú li digué:—¡A qué alborota!
No hay mal que por bien no venga.

J. APARISI.

CARCMOTAES

Què filarmónic se coneix qu' es el señor
Salas Quiroga!

Desde qu' éll es Alcalde tots els pianets
de manubrio, als que abans se fea pagar un
impost que ara no sé si el satisfán, mos es-
tán donant la lata de dia y de nit tocantnos
el... *tolon, tolon*, y fentnos la santísima.

Me pense que aixó 's debia remediar.
¡Señor Alcalde, per Deu, no 's fasa pro-
tector de la música callejera!
Mire que aixó es molt cursi y molt fasti-
diós.

Ara resulta que les presons de Sent Agos-
tí están en estat de ruina.

En vista d' asó, ¿se figuren vostés que s'
han donat òrdens terminants pera seguir les
obres de la Càrsel-Modelo?

Pues no señor.

De lo que se trata es de repartir la chent
de Sent Agostí entr' els demés presilis d'
España.

Y la Càrsel-Modelo que se muiga de risa.

Continúen à fosques els vehins del carrer
de Santa Eulalia, per no tindre un misera-
ble farol de gas qu' els allumene per la nit.

¡Cuánt se fa de pregar el president de la
comisió d' *Alumbrado*, señor Dasí!

No tant, heme, no tant.

SERVISI POSTAL

M. T. Rio.—Barcelona.—Correchint al-
guns descuits, tal volta la faré pasar.

Tio Sinagües.—Xàtiva.—Tot lo més que
puc fer en obsequi de vostés es no publicar
els epigrames; ¡tio Sinagües!

L. Fant.—Valencia.—Vosté deu haber-
se posat eixe nom per vore si m' asustaba,
sinse pensar que pera entrar ú en pór
basta llechir els seus versets. ¡Y quins
versets, amic!

Batistet el de Fogos.—Idem.—El arti-
culet masa sério y lo demés fluix. No se
desanime y fasa atra cosa.

Cristófano.—Idem.—Parlantli en fran-
quea, no me fá.

Bin Z.—Alcoy.—El pago es sempre
adelantat. ¿Vosté no sap alló de que de
los adelantados es el reino de los cielos?
Pos home, animes, animes.

H. T. N.—Molvedre.—Servixen quatre
cantars. Vinga la firma.

Fumarell.—Valencia.—Vacha y qu' el
maten à cañaes.

K. Ifás.—Idem.—Ni que fora vosté Pon-
cio-Pilato li ho publicaria. Conque sent
K. Ifás, figures!

V. O. Bastante.—Valencia.—El tir va
molt directe, y m' es imposible complau-
rerlo.

Basilio.—Idem.—Resulta masa fort.

C. LL. Idem.—¡Si vosté sabera qu' eixes
còses no poden dirse en lletres de mole!

F. C. F.—Idem.—Correchintlo, aprofita-
rà un epigrama.

M. S.—Burriana.

Home, per Deu, no se queixe,
que nosatros ham cumplit;
li ham enviat tots els números.

¿Vosté no 's ha resibit?...

¡Qué vol que li fem, home, qué vol que
li fem!

Q. Dol.—Castelló.—Si en Castelló ni ha-
guera molts com vosté, podrien adoquinar
la siutat. Que ya fá falta, ¿eh?

Creguen vostés que si tot lo demés que
mos han enviat aprofitara, estabem en
grande. Pero ¡ay!... no aprofita.

LA DEGOLLA

Semanari festiu, literari é il·lustrat.

PUBLICA ARTÍCULS, POESIES Y DIBUJOS
DELS PRINCIPALS ESCRITORS Y ARTISTES VALENCIANS
VORÀ LA LLUM TOTS ELS DUMENCHES

Preus de suscripció.

En Valencia, 3 mesos. 1'50 ptes.
Provincies, 6 mesos. 3'50 »

Número solt, 10 sentims.

NÚMERO ATRASAT, 25 SÉNTIMS

Ofsines: Carrer de Pascual y Genís, número
51, segon, dreta.

Imp. de Juan Guix, Miñana, 7 y 9.

ENTRE BASTIDORS

—Anda, tú ya has acabat
y á mí encara 'm falta un hora.
—Yo, mira, m' he despullat
y estaré, en la pesa, fora.